

РЕШЕНИЕ
№ 436
гр. Перник, 18 юни 2014г.
В ИМЕТО НА НАРОДА

Административен съд - Перник, касационен състав, в публично съдебно заседание на двадесет и първи май през две хиляди и четиринадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: СТЕФАН СТАНЧЕВ
ЧЛЕНОВЕ: СЛАВА ГЕОРГИЕВА
ИВАЙЛО ИВАНОВ

при секретаря Т.М. и в присъствието на представител на Окръжна прокуратура – Перник, прокурор Антова, като разгледа докладваното от съдия Георгиева КНАХД № 352 по описа на съда за 2014 година, за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба от Регионална дирекция по горите (РДГ) - Кюстендил против решение № 89 от 21.03.2014г. на Районен съд-Радомир, постановено по НАХД № 704 по описа на съда за 2013г. в частта, с която е изменен размера на административното наказание и е отменено отнемането на товарен автомобил, наложени с наказателно постановление № 223 от 12.11.2013г. на Директора на Регионална дирекция по горите-Кюстендил. Наказателното постановление на Директора на Регионална дирекция по горите-Кюстендил е издадено срещу З.К.З. *** за нарушение по чл. 213, ал. 1, т. 1 от Закона за горите (ЗГ) във вр. с чл. 63, ал. 1, т. 2 от Наредба № 1/30.01.2012 г. за контрола и опазването на горските територии, като на основание чл. 266, ал. 1 от Закона за горите е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 320 (триста и двадесет) лв., отнети са вещите, предмет на нарушението 9,60 пр. кубика дърва за огрев (цер) и товарен автомобил *** на основание чл. 273, ал. 1 от ЗГ. С обжалваното решение, наказателното постановление е изменено, като размера на глобата е намален на 50 лв., отменено е в частта, с която е отнет товарен автомобил *** и е потвърдено по отношение отнемането на 9,60 пр. кубика дърва за огрев (цер).

В жалбата се твърди, че решението на районния съд е неправилно и незаконосъобразно, като постановено при неправилно приложение на нормите на закона. Изложено е твърдение, че административният орган няма задължение да изследва смекчаващи и отегчаващи вината обстоятелства, както и имотно състояние и други обстоятелства, имащи значение при определяне размера на наказанието.

Изложени са аргументи срещу отменителната част на решението на първата съдебна инстанция. От касационния съд жалбоподателят иска да отмени атакувания съдебен акт и да реши спора по същество, като потвърди процесното наказателно постановление в изменената и отменената част. В съдебно заседание касационният жалбоподател не се явява, не изразява становище.

Ответникът по жалбата – З.К.З. пред съда не се явява, дава писмено становище чрез процесуалния си представител, в което моли касационната жалба да бъде оставена без уважение.

Представителят на Окръжна прокуратура-Перник, прави заключение за неоснователност на жалбата и предлага решението на първата съдебна инстанция да бъде оставено в сила.

Касационната жалба, подадена в срок, от страна по делото пред районния съд, за която решението е неблагоприятно и срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, е процесуално допустима. Пред касационния съд писмени доказателства във връзка със сочените основания за обжалване не са представени.

Административен съд-Перник, в касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства, съобрази сочените касационни основания и извърши проверка на атакуваното решение в пределите по чл. 218 от АПК, приема следното:

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Обжалвания съдебен акт е валиден. Постановен е в необходимата писмена форма и подписан от съдията, разгледал делото. Правният спор е освен родово и местно подсъден на Районен съд-Радомир като първа инстанция. Решението е постановено от едноличен съдебен състав, съгласно правилата на ЗАНН. От мотивите на атакуваното решение ясно и безпротиворечиво личи волята на съда защо наказателното постановление бива изменено, отменено и потвърдено в посочените му части.

Проверяваният съдебен акт е допустим, тъй като съдът е бил надлежно сезиран с редовна и допустима жалба срещу подлежащ на обжалване акт на правораздаване.

За да постанови обжалваното решение Районен съд-Радомир, е приел от фактическа страна, че на 21.10.2013г. служители на РДГ – Кюстендил при проверка на товарен автомобил ***, управляван от З.З., натоварен с дърва за огрев 9,60 пр. куб. м. (цер) установили, че са маркирани по-малко от 30 процента от дървата. Нарушението е установено в с. Горна Диканя и е съставен акт за установяване на административно нарушение срещу водача З. за това, че е нарушил разпоредбата на чл. 213, ал. 1, т. 1 от ЗГ. Въз основа на съставения АУАН е издадено обжалваното наказателно постановление, което е било предмет на спор пред районния съд. Макар и дословно пресъздаден като текст от АУАН в наказателното постановление диспозитива на обстоятелствената част на деянието едва в наказателното постановление е квалифициран вече и като нарушение по чл. 63, ал. 1 т. 2 от Наредба № 1 от 30.01.2012 г. за контрола и опазването на горските територии.

При така установеното по фактите районният съд при извършваната служебно проверка за законосъобразност на производството по налагане на административно наказание и актовете, обективизирали същото установил от правна страна, че в хода не е допуснато съществено процесуално нарушение. Приел е административното нарушение за доказано и безспорно установено, както и че са спазени процесуалните норми на Закона за горите, но е приел, че размера на наказанието не е съобразено с разпоредбите на чл. 27 от ЗАНН, относно тежестта на нарушението, другите смекчаващи и отегчаващи вината обстоятелства, както и имотното състояние на нарушителя. Приел е, че предмета на нарушението подлежи на отнемане в полза на държавата, както и е приел, че отнемането на товарен автомобил като вещ - средство за извършване на нарушението е неправилно поради несъответствието на стойността и характера на отнетата вещ и тежестта на административното нарушение, както и че не е доказана волята на собственика на автомобила .

Административен съд – Перник счита решението на първата съдебна инстанция за правилно като краен резултат, но по други съображения.

Поради санкционния характер на административнонаказателното производство в тежест на наказващия орган е да проведе законосъобразна процедура, която да завърши с издаването на акт, съобразен със закона. В разпоредбите на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН законодателят е предвидил като основен реквизит на акта и издаването въз основа на него наказателно постановление посочване на нарушената правна норма. При съставяне на акта за установяване на административно нарушение на З. е вменено нарушение по чл. 213, ал. 1, т. 1 от ЗГ, което касае забрана за транспортиране на

дървесина немаркирана с контролна горска марка. Никъде в акта за установяване на административно нарушение на 3. не е вменено нарушение на Наредба № 1 от 30.01.2012г. за контрола и опазването на горските територии, където съгласно разпоредбата на чл. 63, ал. 1, т. 2 е въведено задължение при експедиране от временен склад дървата за горене да се маркират най-малко 30 на сто от общия обем на транспортираната дървесина, чрез поставяне на марката при видимия при транспортиране отрез, като задължително се маркират всички отрези с диаметър над 20 см.. Едва в наказателното постановление, административно наказващият орган е приел, че нарушението, констатирано от актосъставителя по-скоро се доближава като нарушение на Наредбата, а не на чл. 213, ал. 1, т. 1 от ЗГ. Описанието и индивидуализиране на нарушението в АУАН очертава предмета на доказване, поради което неизясняването му до издаване на НП не може да бъде отстранено в процеса на обжалване на същото.

Разпоредбата на чл. 42, т. 5 от ЗАНН в частност е императивна и нейното спазване е абсолютно условие за формална законосъобразност на акта за установяване на административно нарушение, както е и гаранция за реализиране в пълнота на правото на защита на посоченото за нарушител лице. При така установеното противоречие между описателната част на обстоятелствата и посочването на законната норма, която е нарушена в акта за установяване на административно нарушение би могло да се приеме, че правото на защита на нарушителя е ограничено в значителна степен, но предвид липсата на възражения в тази насока от страна на жалбоподателя районният съд правилно е приел, че актосъставителя е спазил процедурата. Не се приема тезата на касационния жалбоподател и относно правомерност и съобразеност с разпоредбите на закона на действието по отнемане на вещите, послужили за извършване на нарушението. Тук настоящата инстанция отново споделя изцяло мотивите на районния съд, както по отношение липсата на установяване в производството по налагане на административно наказание на собствеността върху автомобила, с който се сочи да е извършено нарушението, от значение при преценката за използване независимо или против волята на собственика им (чл. 273, ал. 1, предл. посл. от ЗГ), което е основание за неотнемане, така и най-вече и относно липсата на преценка за съразмерност, каквато в случая безспорно не е налице, указана в чл. 20, ал. 4 от ЗАНН, за случаите когато стойността на вещите явно не съответства на характера и тежестта на административното нарушение, при липса на друго и изрично предвиждане в ЗГ.

Предвид всичко гореизложено касационният съд намира, че предвид липсата на касационна жалба от страна на 3.3. решението на Районен съд – Радомир следва да бъде оставено в сила, а касационната жалба на Регионална дирекция по горите (РДГ) - Кюстендил отхвърлена като неоснователна.

Мотивиран така и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо от АПК във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН Административен съд - Перник

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 89 от 21.03.2014г. на Районен съд – Радомир, постановено по НАХД № 704 по описа на съда за 2013г..

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.